

Sygn. akt II AKa 289/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA –Grzegorz Salamon

Sędziowie: SA – Dorota Tyrała (spr.)

SO (del.) – Piotr Schab

Protokolant: sekr. sąd. – Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Jacka Mularzuka

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2019 r.

sprawy:

W. S.

urodz. (...) w T.

syna J. i T. z d. J.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. oraz z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 stycznia 2018 r. sygn. akt XVIII K 161/17

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten tylko sposób, że z opisu czynu zarzuconego w punkcie XLV ppkt 2 aktu oskarżenia (punkt II ppkt 2 części wstępnej wyroku) i przypisanego oskarżonemu W. S. w punkcie 2 wyroku eliminuje zapis: „działającym wspólnie i w porozumieniu M. W. i B. B.”, a w to miejsce wskazuje: (...);

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P., Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – zawierającą 23 % VAT – tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu W. S. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

W. S. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od jesieni 2003 roku do połowy 2007 roku w W. - z przerwą w okresie od 13 września 2005 roku do 13 grudnia 2005 roku, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził w różnych okresach między innymi J. D. ps. (...), M. W. ps. (...), B. B. ps. (...) zajmującej się wprowadzeniem do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy oraz prekursorów służących do ich produkcji,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od jesieni 2003 roku do połowy lipca 2007 roku z przerwą od dnia 13 września 2005 roku do dnia 13 grudnia 2005 roku w W., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z J. D. ps. (...), w krótkich odstępach czasowych, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej niż 50 kilogramów, w ten sposób, że:

1. w okresie od około jesieni 2003 roku do dnia 4 października 2004 roku w W. wielokrotnie, w odstępach czasowych wynoszących od kilku godzin do kilku dni zbywał M. W. amfetaminę w ilościach od 0,5 do 2 kilogramów podczas jednorazowej transakcji za cenę 1300 USD za kilogram, którą następnie M. W. zbywał ustalonym i nieustalonym osobom w cenie 1500 USD za kilogram, wprowadzając w opisany sposób do obrotu nie mniej niż 35 kilogramów amfetaminy,

2. w okresie od około 4 października 2004 roku do lipca 2007 roku z przerwą od dnia 13 września 2005 roku do dnia 13 grudnia 2005 roku w W. wielokrotnie, w krótkich odstępach czasowych wynoszących od kilku godzin do kilku dni zbywał działającym wspólnie i w porozumieniu M. W. i B. B. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości od 0,5 do 2 kilogramów podczas jednorazowej transakcji za cenę 1300 USD za kilogram, który to narkotyk następnie w/w zbywali ustalonym i nieustalonym osobom w cenie 1500 USD, wprowadzając w opisany sposób do obrotu nie mniej niż 15 kilogramów amfetaminy,

przy czym w/w ilość substancji psychotropowych stanowiła ilość znaczną i z przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w nieustalonym miesiącu pod koniec 2006 roku w W., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. PS. (...) nabył od M. W. 20 litrów prekursora służącego do produkcji amfetaminy w postaci benzylometyloketonu ((...)), tj. o czyn z art. 61 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem w dniu 23 stycznia 2018 r. sygn. akt XVIII K 161/17:

1. W. S. od popełnienia czynu z pkt I uniewinnił;

2. W. S. uznał za winnego popełnienia czynu z pkt II i za to z mocy art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 4 /cztery/ lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 250 /dwieście pięćdziesiąt/ stawek dziennych po 10 /dziesięć/ złotych każda, z mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w kwocie 227 500 /dwieście dwadzieścia siedem tysięcy pięćset/ złotych, z mocy art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę na rzecz (...) Towarzystwa (...) w kwocie 500 /pięćset/ złotych;

3. W. S. uznał za winnego popełnienia czynu z pkt. III, z tym, że ustalił, iż nabył nie mniej niż 15 litrów benzylometyloketonu ((...)) i za to z mocy art. 61 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go i wymierzył mu karę 10 /dziesięć/ miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 40 /

czterdzieści/ stawek dziennych po 10 /dziesięć/ złotych każda, z mocy art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę na rzecz (...) Towarzystwa (...) w kwocie 200 /dwieście/ złotych;

4. z mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył W. S. kary łączne: 4 /cztery/ lat pozbawienia wolności i grzywny 250 /dwieście pięćdziesiąt/ stawek dziennych po 10 /dziesięć/ złotych każda:

5. z mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, zaliczył W. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 maja 2010 roku do dnia 3 października 2012 roku;

6. z mocy art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. K. P. kwotę 1.440,00 /tysiąc czterysta czterdzieści/ złotych plus VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu W. S.;

7. z mocy art. 624 k.p.k. i art. 632 pkt. 2 k.p.k. zwolnił oskarżonego W. S. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł **obrońca** oskarżonego zaskarżając go w całości na jego korzyść w zakresie pkt II i III.

Wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, tj. przyjęcie przez Sąd, iż oskarżony W. S. wraz z J. D. ps. (...) sprzedawał narkotyki nie tylko M. W., ale także B. B. jako współnikowi W., podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że B. B. nie znał oskarżonego i nie miał z nim bezpośredniego kontaktu;

- na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolne i bezkrytyczne przyznanie mocy dowodowej zeznaniom świadka koronnego M. W. i uznanie ich za punkt odniesienia przy dokonywaniu oceny pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie;

- na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka G. L. ps. (...), tj. przyjęcie przez Sąd, że połowa prekursora (...) zakupionego przez M. W. od G. L. została następnie odsprzedana oskarżonemu W. S. i J. D., podczas gdy zeznania świadka G. L. wskazują wyłącznie na współpracę świadka z M. W..

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów w pkt II i III wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego jest częściowo zasadna. Wywołując kontrolę odwoławczą w efekcie doprowadziła do wydania orzeczenia reformatoryjnego – jednakowoż nie zasługuje na uwzględnienie wniosek końcowy apelacji o uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów w punkcie 2 i 3 wyroku.

Motywacja wskazana w apelacji obrońcy oskarżonego sprowadza się przede wszystkim do kwestionowania wiarygodności świadka koronnego M. W., którego zeznania stały się podstawą do czynienia ustaleń w sprawie przez Sąd I instancji. Co do zasady Sąd Apelacyjny podziela pogląd wyrażony we wniesionym środku odwoławczym, a dotyczący kryteriów oceny dowodu z zeznań świadka koronnego. Dowód taki, jako niepochodzący od osoby o nieposzlakowanej przeszłości, powinien być oceniany z daleko posuniętą ostrożnością procesową i krytycyzmem. Niemniej podlega on swobodnej ocenie Sądu jak każde inne zeznanie czy wyjaśnienie – w myśl bowiem reguł z art. 7 k.p.k. zasada tam wyrażona gwarantuje Sądowi prawo dokonania wyboru i własnej oceny czy świadek mówił prawdę, czy też kłamał (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2004 r w sprawie sygn. akt IVKK 407/03). Po to

zaś by dowodowi przyznać walor wiarygodności przede wszystkim musi on być logiczny, konsekwentny i stanowczy. Równocześnie zarówno nauka prawa karnego jak i orzecznictwo sądowe uznają, że dopuszczalne i możliwe jest skazanie na podstawie jednego dowodu wskazującego na osobę sprawcy – co jest akceptowane także w odniesieniu do świadka koronnego, a tym samym możliwość orzeczenia o winie w oparciu o w/wym. dowód (i to nawet w sytuacji gdy jest on jedyny) jawi się jako zgodne z regułami procedury karnej. „Istotne jest by spełnione zostały wszystkie ustawowe wymogi zastosowania instytucji świadka koronnego. By relacje świadków koronnych (zeznania, czy składane wcześniej wyjaśnienia) były pełne - nie wybiórcze, ani jednostronne, nie umniejszały własnej roli w popełnionym przestępstwie, a także by były konsekwentne.” (tak przykładowo: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2009 r., II KK 155/09)

Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego, należycie został poddany przez Sąd I instancji wszechstronnej ocenie – z zastrzeżeniami, które zostaną omówione w dalszej części – na co wskazuje treść pisemnego uzasadnienia orzeczenia. To, że oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów nie skutkuje oceną, że opozycyjne do tego stanowiska zeznania świadka koronnego wskazujące na udział oskarżonego w ustalonym przestępczym procederze nie są wystarczające do uznania winy. Z kluczowych dla powyższej kwestii zeznań świadka koronnego M. W. wynika przede wszystkim, że oskarżony w okresie od jesieni 2003 roku do 13 września 2005 roku oraz od 13 grudnia 2005 roku do lipca 2007 roku wielokrotnie sprzedawał mu amfetaminę w łącznej ilości nie mniejszej niż 50 kilogramów; ponadto jednorazowo (w nieustalonym miesiącu, pod koniec roku 2006 r.) W. S. nabył od M. W. nie mniej niż 15 litrów prekursora służącego do produkcji amfetaminy w postaci (...). W tym okresie oskarżony współpracował z J. D. i razem z nim produkował wymienione narkotyki. Osobiście również oskarżony dowoził odbiorcom zamówione narkotyki. Świadek koronny M. W. niezmiennie także wskazywał, że zaliczał się do stałych odbiorców narkotyków pochodzących z wymienionej produkcji.

Kontrola odwoławcza w sprawie przez Sąd Apelacyjny wykazała, że dokonana przez Sąd I instancji analiza zeznań świadka koronnego M. W., zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku generalnie jest jasna, logiczna i kompletna, a tym samym przekonująca. Pokreślenia przy tym wymaga, że skoro świadek M. W. szczegółowo relacjonował zdarzenia w których sam uczestniczył, konsekwentnie podawał istotne szczegóły tak co do produkcji amfetaminy, jak i co do okoliczności związanych z jej sprzedażą, nie umniejszając swojej roli w tymże procederze, nadto zeznania te są stanowcze – to brak jest podstaw do zakwestionowania wiarygodności tego świadka. Tak zaprezentowana ocena dowodu uwzględnia w należyтым stopniu zasady logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego co powoduje, że pozostaje ona pod ochroną art. 7 k.p.k.

Apelacja obrońcy nie dostarczyła natomiast argumentów mogących powyższą ocenę podważyć. Nie sposób bowiem uznać za niewiarygodne zeznań świadka koronnego tylko dlatego, że zawierają nieścisłości, co do ilości nabytej od oskarżonego W. S. i J. D. w inkryminowanym okresie amfetaminy do dalszej jej odsprzedaży (czyn przypisany w punkcie 2 wyroku) oraz ilości nabytego przez oskarżonego prekursora służącego do produkcji amfetaminy (czyn przypisany w punkcie 3 wyroku), czy wreszcie zawierają mało precyzyjne wskazanie co do dat czynów – co akcentował obrońca – gdy uwzględni się rozmiar składanych przez świadka koronnego zeznań oraz zakres czasowy, którego one dotyczyły, a także upływ czasu od popełnienia czynów do składania zeznań.

Podkreślenia wymaga, że Sąd Okręgowy dostrzegając owe nieścisłości co do podawanych przez świadka ilości sprzedanego oskarżonemu prekursora (...) opierając się na zaznaniu M. W. z dnia 29 marca 2010 r. prawidłowo przyjął, iż czyn przypisany w punkcie 3 wyroku dotyczył „co najmniej 15 litrów (...) a nie jak zarzucał akt oskarżenia „20 litrów prekursora”. Powyższe ustalenie w pełni koresponduje z zeznaniami G. L.. Jest bezsporne, że świadek ten zeznał, iż M. W. dwukrotnie zakupił od niego prekursor (...) w ilości łącznej 33 litrów. Z kolei konsekwentne wskazanie M. W., że połowę zakupionego prekursora (...) zatrzymał dla siebie a drugą część odsprzedał S. i D. – powoduje, że powyższe korzystne dla oskarżonego ustalenie Sądu I instancji odnoszące się do czynu przypisanego mu w punkcie 3 wyroku (co do ilości odsprzedanego płynu (...)) – nie budzi zastrzeżeń.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego podzielić także należy pogląd Sądu I instancji, że zeznania świadka G. L. wspierają relację M. W., skoro obaj jednolicie wskazują na fakt, że transakcje zakupu (...) pomiędzy nimi miały

miejsce w dwóch transzach – a to z kolei wyklucza, by obaj relacjonowali inne zdarzenia, i to mimo dostrzeżonej przez Sąd I instancji różnicy co do podawanych przez wymienionych dat, bowiem z ich relacji wynika, iż innych transakcji związanych z handlem (...) w tym okresie między w/wym. nie było. Nie ma przy tym większego znaczenia eksponowana przez obrońcę okoliczność, że fakt potwierdzenia kontaktów handlowych pomiędzy wymienionymi osobami – nie potwierdza bezpośrednio zakupu (...) przez oskarżonego W. S. od M. W., skoro G. L. nie uczestniczył w tych transakcjach, a przede wszystkim zeznał, że nie zna oskarżonego. Zeznania świadka G. L. niewątpliwie nie są bezpośrednim dowodem potwierdzającym sprawstwo oskarżonego co do czynu przypisanego w punkcie 3 wyroku – stanowią natomiast niewątpliwie dowód uwiarygadniający relację M. W..

Wskazać także należy, że obrońca w swej narracji zmierzającej do wykazania bezpodstawności oparcia ustaleń faktycznych o relacje świadka koronnego M. W. jest jednostronny. Całkowitym bowiem milczeniem pomija, iż w wyniku przeszukania mieszkania zabezpieczono od oskarżonego W. S. m.in. kartkę z odręcznymi zapiskami substancji chemicznych wykorzystywanych do produkcji amfetaminy metodą L. (t. IV, k. 628-634) – co dodatkowo utwierdza w przekonaniu o prawdomówności świadka koronnego. Co znamienne również – brak jest w sprawie jakichkolwiek podstaw by uznać, że pomówienie właśnie oskarżonego W. S. przez świadka koronnego M. W. jest bezprawne. Rzeczowych argumentów w tym zakresie nie dostarczył ani oskarżony, ani jego obrońca. Tymczasem ze składanych przez świadka koronnego wyjaśnień i zeznań w toku niniejszego postępowania nie wynika, by towarzyszyły im jakiegokolwiek negatywne emocje w stosunku do oskarżonego W. S. motywujące do niesłusznego i bezpodstawnego pomówienia go o czyny niepopołnione. Wręcz przeciwnie - analiza zeznań świadka M. W. doprowadziła Sąd I instancji do prawidłowych wniosków, że brak jest podstaw by uznać winę oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 258§1 k.k. co w efekcie doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego od jego popełnienia.

W realiach niniejszej sprawy trafny jest natomiast zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sformułowany przez skarżącego obrońcę w punkcie II apelacji. Rację bowiem należy przyznać skarżącemu obrońcy, że brak jest podstaw do przyjęcia w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie 2 wyroku (a dotyczącego czynu zarzucanego w punkcie II.2 aktu oskarżenia) – że oskarżony W. S. działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. sprzedawał narkotyki nie tylko M. W., ale także B. B. jako współnikowi M. W.. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych ustaleń Sądu I instancji wynika, iż B. B. nie znał W. S. i nigdy nie miał z nim osobistego kontaktu. Równocześnie z depozycji świadka koronnego M. W. nie wynika, by o fakcie swojej współpracy z B. B. w transakcjach narkotykowych w okresie od około 4 października 2004 r. do lipca 2007 r. z przerwą od dnia 13 września 2005 r. do dnia 13 grudnia 2005 r. informował oskarżonego W. S.. Co do tej okoliczności Sąd Okręgowy poprzestał na stwierdzeniu, że po wyjściu B. B. z aresztu świadek koronny „razem z nim kupował narkotyki i w tym czasie kupili nie mniej niż 15 kg”.

Tym samym potwierdzenie trafności zarzutu obrońcy musiało skutkować stosowną korektą skarżonego orzeczenia Sądu I instancji w ten sposób, że z opisu czynu zarzucanego w punkcie XLV ppkt 2 aktu oskarżenia (punkt II ppkt 2 części wstępnej wyroku) i przypisanego oskarżonemu W. S. w punkcie 2 wyroku Sąd Apelacyjny wyeliminował zapis: „działającym wspólnie i w porozumieniu M. W. i B. B.”, a w to miejsce wskazał: (...).

Podkreślenia wymaga, że dokonana zmiana wyroku przez Sąd Odwoławczy w realiach niniejszej sprawy nie prowadzi do uznania czynu za mniej społecznie szkodliwy, niż wynikało to z orzeczenia Sądu meriti. Tym samym skoro ocena stopnia jego społecznej szkodliwości nie zmieniła się znacząco to nieobniżenie orzeczonej wobec oskarżonej kary nie powoduje, że stała się ona rażąco niewspółmierna (zbyt surowa).

Ustosunkowując się, stosownie do wymogu z art. 447§1 k.p.k., do problematyki wymiaru kary orzeczonej oskarżonemu W. S., Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się w wymierzonych mu karach jednostkowych oraz karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny cech rażącej niewspółmierności w kierunku jej nadmiernej surowości, uzasadniającej wymierzenie łagodniejszej kary.

Przy kształtowaniu wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd I instancji miał na uwadze całokształt okoliczności, które zgodnie z treścią art. 53 k.k. mogły mieć wpływ na wymiar kary oraz szczegółowo i przekonująco uzasadnił swoje stanowisko w tym zakresie. Niewątpliwie dla wymiaru kary dominujące znaczenie miały wskazane

przez Sąd meriti okoliczności obciążające, wynikające przede wszystkim z okoliczności popełnionych przestępstw, jak i osobowość sprawcy oraz fakt jego uprzedniej karalności. Sąd I instancji uwzględnił również wszelkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary grzywny, skoro wysokość stawki dziennej uwzględnia nie tylko dochody sprawcy, ale również jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, a ponadto jest ustalona w najniższej kwocie wynikającej z dolnego progu ustawowej wysokości jednej stawki dziennej. Nie znalazł także Sąd Apelacyjny powodów uzasadniających korektę ilości stawek dziennych grzywny.

Zasadnie Sąd I instancji uznał, że w realiach niniejszej sprawy orzeczenie za czyn przypisany w punkcie 2 wyroku kary w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych, przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 10 zł – jest karą sprawiedliwą i dostatecznie surową. Z kolei orzeczona za czyn przypisany w punkcie 3 wyroku kara w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywna w wymiarze 40 stawek dziennych jest wręcz karą łagodną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego również kara łączna wymierzona oskarżonemu nie nosi cech rażącej i niewspółmiernej surowości – zwłaszcza, że przy jej kształtowaniu zastosowanie miała zasada absorpcji. Wymierzona kara łączna uwzględnia w odpowiednim stopniu związek czasowy i podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy czynami.

Nie budzą także zastrzeżeń orzeczenia oparte o treść art. 45§1 k.k. oraz o art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku, o kosztach postępowania odwoławczego rozstrzygając w oparciu o art. 624§1 k.p.k.

Podstawą prawną przyznania adw. K. P. wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną w postępowaniu odwoławczym, która nie została opłacona, był przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.). Wysokość wynagrodzenia adwokackiego, w tym zwrot podatku VAT, ustalono w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 5 oraz § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714).